

НЯКОЛКО ДУМИ ЗА ДУМАТА (ИСТОРИЧЕСКИ И СЪВРЕМЕННИ АСПЕКТИ)

**Василка Радева,
Владислав Миланов**

Софийски университет Св. Климент Охридски

Резюме. Статията разглежда основни определения за лексемата дума в българския език и в някои славянски езици. Представена е кратка информация за лингвистичната терминология, свързана с интернационална културна лексика – *фонема, морфема, сема, семема, лексема, фразема, синтаксема, номинема, прагматема* и др., както и с общославянска лексика – *дума, реч, слово, наречие, глагол, съюз* и др.

Ключови думи: лексема; лексикална единица; номинационна единица; дума; слово и реч и др.

ДУМА

В източните славянски езици с *дума* се означава преди всичко ‚мисъл, съвет‘ – в руски и украински, където *дума* означава още ‚народна песен‘. Връзка с мисълта и мисловната дейност се отразява и в значенията ‚разсъждение, съображение, въображение‘ на словаш. *duma* и ‚гордост, високомерие, самоувереност‘ на пол. *duma* (Balgarski etimologichen rechnik, t. I, p. 446).

Семантиката на лексемата *дума* в отделните славянски езици свидетелства за пресичането на двете семантични полета, обособени около значенията ‚основна езикова единица‘ и ‚мисловна човешка дейност‘, т.е. отразяват връзката между мислене и език. Неслучайно за номинация на представителни държавни учреждения, (където трябва не само да се говори, но и да се мисли), се използват названията *дума* (рус.) и *събрание* (бълг.), като последното се свързва семантично и със значението ‚еднословна лексикална единица‘, изразявано в българските диалекти със съществителното *сбор*. От значението на *сбор* е мотивиран диалектният глагол *сборувам* ‚говоря‘. Наред с лексемата *дума*, приета в книжовния език за изразяване на значението ‚звуково оформена единица в човешката реч, която изразява понятие‘, в българските диалекти са разпространени названията *глагол, глъчка, сбор, приказка, реч (речка, рячка, срещ)*, а също

и сказница, както и заетите *хората, лаф, лакърдия* (Ideografski dialekten rechnik na balgarskiya ezik).

Съществителното **дума** у Н. Геров е обяснено с 1. Речъ, рэчка; слово. 2. Нэчто казано. *Ни сиромаха, ни думы-ты му*. 3. Сказван, приказки, разговоръ, сборъ. Интересно е петото значение: 'мисъл'. *Безумны думы* (РНГ, 1: 377). Със съществителното **дума** се родее глаголът **думам**, разпространен в българските диалекти (Вж. ИДРБЕ 2012: 757), който в Речника на Н. Геров е изтълкуван със значения: 1. Казвамъ, изричѹмъ нэчто, говоря, сборя, веля, ромоня. Не ми думай тазъ дума 2. Приказвамъ, сборвамъ. 3. Мисли. *Думалъ, думалъ какъ да хватить ламята*. 4. Готвя ся, тъкмя ся, кроя, мисля, справѹм ся. *Думамъ да тръгнемъ въ другой день на пътъ* (РНГ, 1: 378).

В своите езиковедски трудове Александър Теодоров-Балан редовно употребява прилагателното **думски**, производно от **дума** напр. *Коренът на думата е думски знак, от който се образуват облици или се произвеждат други думи*. Това прилагателно обаче не се приема в българския език и неговата терминология.

РЕЧ

Съществителното **реч**, стбълг. рэчъ със значения ,реч, говор, език' // ,дума, изречение', съотв. на гр. λογον καλλιεξία ,витиевата, изящна реч' се родее с глагола **реши**, **рек** ,речеши – ,кажа, изговоря', срв. съчет. просто **реши** ,с една дума, казано накратко' (Starobalgarski rechnik, pp. 609 – 612). В съвременния български език глаголът **рече** се употребява като синоним на **каза**. Значението ,основна еднословна езикова единица', с която се изразява отделно значение (понятие), се свързва с наименованието **дума**, а съществителното **реч** е запазено за номинация на ,процес на комуникация, на използване на езиковите средства за общуване' и на ,обширно излагане на мнение по определен проблем пред слушатели, слово', напр. *заклучителна реч, встъпителна реч, реч на президента* и пр.

Терминът **наречие**, чието значение съдържа семантичния признак ,процес на комуникация, общуване', в диалектологията се използва за номинация на ,близки по особености местни диалекти', напр. *източно* и *западно* наречие. Другият термин **наречие** със значение ,част на речта, която означава признак на действие или на друг признак', е калка от лат. adverbium. Интересно при това е, че компонентът **-реч-** застъпва значението ,глагол' на лат. verbum. С аналогична мотивация в украинския език е образувано названието *прислівник* със значение ,наречие'.

ЕЗИК и РЕЧ

А.Т.-Балан определя семантиката на *рѣчь*, като посочва три значения: 1. Отделна дума отъ езика; 2. Сглобяване на думи за *изказване* по даденъ езикъ; 3. Изказано пред едно множество *размишление* по единъ прѣдметъ. Първото значение експлицира семантичния компонент ,произвеждане на слухово възприеман звук', (у Балан ,чутенъ шумъ'), което се приема за най-старо и присъства в другите две значения. Първото значение ,дума, слово' е присъщо на *rijec* / *реч* (хърв. и сръб.). Значението ,вещ' изразяват *rič* (укр.), *реч* (белрус.) а също *rěč* (словен.). От полското название *rzecz* ,вещ' е мотивиран терминът *rzeczownik* ,съществително име'. Съществителните *řeč* (чеш.) и *reč* (словаш.) по-скоро изразяват значението ,език' (Etimologicheskiy slovar' russkogo yazyka, t. III, p. 478). Семантиката на съществителното *речь* в руски език обхваща второто и третото значение, определени от А. Т.-Балан, като отразява преди всичко процеса на говорене, срв. *он не владеет речью; членораздельная речь; торжественая речь*.

Интересно е, че старото значение на названието *реч* 'дума' е запазено у Найдено Геров, който определя подготвяния и издаден лексикографски справочник като „Рѣчникъ на българскый языкъ съ тълкувание рѣчи-ты на българскы и на русскы“, в който лексемата *рѣчь*, *рѣчи* ж.р. и *рѣчь*, *рече*в с.м. е обяснена като 'дума, рѣчка, рѣчба, сбор, лафъ; слѣво' и е пояснена с примери: *Имамъ рѣчь да ти казвамъ. Имамъ дума да и думамъ. Да и кажа два рѣчевы* (РНГ, 5, 100). Освен това Н. Геров включва в речника и лексемата *ручка* с. ж. с две значения: 1. *Ручь*, *ручба*, дума, сборъ, лафъ; слѣво. 2. Късо изречение, късичка мисль, които народъ-тъ чясто казва за поучение; пословица. Към второто значение привежда руски еквивалент *поговорка*. В речника намира място и лексемата *ручба* с.ж., обяснена като 'ручь, дума, ручка'.

С първоначалното си значение, синонимно на *дума*, съществителното *реч* мотивира названието *речник*, изтълкувано от Н. Геров като "Книга, въ която думы-ты на единъ народъ, на една наука, са събраны, нарядены по азбучный рядъ и изтълкуваны; словарь, лексиконъ" (РНГ, 5: 100). Употребата на названията *реч* и *дума* у Н. Геров свидетелства за разграничаване на значението им: в заглавието на речника е предпочетено названието *реч*, а в тълкувателната дефиниция на лексемата *рѣчник* е употребено названието *дума*.

Според А.Т.-Балан: „Едно свършено в душата ни съчетаване, готово за *реч*, е *съобщение*... Съобщение, изказано с думи, е *изречение*“. От лексемата *реч* е образувано съществителното *реченица* (сръб., мак.) за означаване на ,относително независима речева единица, съдържателно, структурно-граматично и интонационно оформена'.

РЕЧНИК и СЛОВНИК

В съвременната българска лексикография се употребяват и разграничават названията *словник* и *речник*. С названието *словник* се означават ,представени по азбучен ред думи в речник, които се тълкуват, превеждат и пр.' . Речник означава лексикографски справочник, за чието назоваване в другите славянски езици са образувани названия както от *слово* – *словарь* (рус.), *słownik* (пол.), *slovník* (чеш.), така и от *реч* – *речник* (сръб.), *гјеџник* (хърв.).

СЛОВО

Общославянската лексема *слово*, стбългар. слово, словесе, присъства в езиковедската терминология на всички славянски езици, като означава преди всичко ,еднословна лексикална единица' (рус., белрус., укр.), в полски и лужишки – *słowo*; *slovo* (чеш. и словаш.). Със *слово* (сръб., хърв.) и *slovo*, -a (словен.) се означава и ,буква', а в чешки *sloveso* означава ,глагол' (Etimologičeskij slovar' russkogo yazyka, t. III, p. 673).

Широко използвана в писмените паметници, думата слово, словесе, е регистрирана със значение 'дума, слово' и в съчетания като извѣсто слово 'с пълна убеденост', отзати словомъ 'оспоря', словославити 'прославям', письменьно слово 'Свещено писание', слово божъ – 'Словото Божие' (СтР 2009: 702 – 705).

У Н. Геров лексемата слово е изтълкувана като: 1. Дума, рѣчь, рѣчка, сѣозъ, лафъ; слѣво. 2. Буква; бѣква. Чета по слово, полека, сричѹмъ, читать по складамъ.... 4. Поучение в црѣква, дамаскинъ; прѣповѹдъ. Казвамъ слово; говорѣть прѣповѹдъ (РНГ, 5: 192). Интересно е, че Н. Геров включва в Речника си думата *словарь*, с. м. със значение 'който казва слово, дамаскинъ, проповѹдникъ', а също и прилагателното *словесный* 'който умѣе да говори, сѣозлиу; имѹющий даръ слѣва; краснорѹчивый'. Със значение 'много ученъ, философ, мъдрецъ' у Н. Геров е съществителното *словослѣвъ*. От първото значение, посочено от Н. Геров, е мотивирано значението на *словесен*, употребявано от А.Т.-Балан: Човешкият език е *словесен*, защото е облечен в слово; а словото е такова звуково творение, което изразява определено мислене, възбудено от настроението, и каквото може да има само човек.

В съвременния български език прилагателните *словен* и *словесен*, образувани от различни словоформи на *слово*, се различават по своята семантика и употреба, срв. *словно* богатство, но *словесен* двубой, *словесна* изява. Съществителното *словесност*, образувано от *словесен*, означава ,литературно творчество; народни умотворения'. В словенски език значенията на *slovô*, *slověsa* (прошка) и *slôvo*, *slôva* (буква, слово) са семантично диференцирани, а в руски език *слово*, остар. *словесѡ* означава ,език, реч, мнение; обещание, уверение; изказване речъ' (Balgarski etimologičen rechnik 1971, t. VII, p. 106).

В българската езиковедска терминология се употребяват сложни названия, семантично свързани със значението ,еднословна лексикална единица'

на слово: словообразуване, словоизменение, словосъчетание, словоред, слово-форма, а също и словотворчество.

Въпреки че в славянските езици се употребява терминът *дериватология*, той съжителства със сложни думи и названия с компонент *слово*: словообразование (рус), словотворення, словотвір (укр), tvoření slov, slovotvorba (чеш.), słowotwórstwo (пол), но и *творба речи* (сръб.), *зборообразуване* (мак.). Предложените от А.Т.-Балан термини *думотворба* за 'словообразуване', както и *думоред* за 'словоред', не се приемат в българската терминология, а се утвърждава терминът *словообразуване*, който се различава от *словотворчество*. Не се приема обаче лексемата *творница* 'сглоб за строеж, за творба на дума, на облик' (според Балан), чието значение се изразява с термините *формант*, *морфема*.

Без да интерпретира разглежданите общославянски термини в българския език от позицията на съвременната етнолингвистика, А. Т.-Балан стига до интересното заключение: „И като вникнеме в смисъла на разноликата употреба на едни и същи думи у отдалъни слову̀нски народи, тепърва ще ни стане ясно, колко различенъ вещественъ и духовенъ животъ е прѹкаралъ единъ от тия народи в сравнение с другъ; ще разбереме, как при явната общность на рода имъ и единство на потеклото, тия народи са съ си обособени единъ къмъ другъ, стоятъ си всѹкой со свои чърти от мислене и творба...“

Благодарности

Изследването е в рамките на проекта „Българският език в държавните институции и в публичното пространство – кризи на общуването и общуването по време на кризи“, № на договор КП-06-Н80/11, финансиран от Фонд „Научни изследвания“ на МОН, конкурс за фундаментални научни изследвания – 2023 г. Научен ръководител на проекта: доц. д-р Владислав Миланов. Авторът изразява благодарност към ФНИ.

Използвани речници

Български етимологичен речник. т. I, А – З. София: Издателство на Българската академия на науките, 1971.

Этимологический словарь русского языка. Москва, 1963–1982.

Идеографски диалектен речник на българския език. Том 1, София: Български бестселър, 2012.

Найден Геров, Речник на българския език. София: Български писател, 1975 г.

Старобългарски речник. София, 2009.

Balgarski etimologichen rechnik. t. I, A – Z. Sofiya: Izdatelstvo na Balgarskata akademiya na naukite, 1971 [In Bulgarian]

Ideografskidiialektenrechniknabalgarskiyaezik.Tom1,Sofia:Balgarskibestselar,2012 [In Bulgarian]

Nayden Gerov, *Rechnik na balgarskiya ezik*, t. 1, Sofia: Balgarski pisatel, 1975
[In Bulgarian]

Etimologicheskiy slovar russkogo yazyka. Moskva, 1963– 1982 [In Russian]

Starobalgarski rechnik. Sofiya, 2009 [In Bulgarian]

A FEW WORDS ABOUT THE WORD (HISTORICAL AND CONTEMPORARY ASPECTS)

Abstract. The article reviews basic definitions of the lexeme word in the Bulgarian language and in some Slavic languages. Brief information is presented on linguistic terminology related to international cultural vocabulary – phoneme, morpheme, sema, sememe, lexeme, phraseme, syntaxeme, nomineme, pragmateme, etc., as well as to all-Slavic vocabulary – word, speech, speech, adverb, verb, conjunction, etc.

Keywords: lexeme; lexical unit; nominative unit; word; speech; etc.

✉ **Dr. Vladislav Milanov, Assoc. Prof.**

<https://orcid.org/0000-0002-8920-5621>

Sofia University

Faculty of Slavic Studies

15, Tzar Osvoboditel Blvd. Sofia, Bulgaria

E-mail: vladislavmilanov77@abv.bg